

De recente geschiedenis van Israël

door Dr. Ir. F. van der Rhee

Inleiding

Ongeveer 1500 jaar voor Christus ontstond het land Israël in wat vroeger het land Kanaän was. Ongeveer 5 eeuwen daarna werd David Koning, en zijn zoon, Koning Salomo, wijdde de Joodse tempel in (1004 voor Christus), op de tempelberg te Jeruzalem. Omstreeks 586 voor Christus wordt deze Joodse tempel verwoest, en worden de stammen Juda en Benjamin in ballingschap naar Babel gevoerd. Al eerder is de bevolking van het tienstammenrijk in ballingschap (diaspora) gevoerd. In 515 voor Christus wordt de tweede Joodse tempel ingewijd. In 70 na Christus wordt Jeruzalem verwoest door de Romeinen, en ook deze tempel helemaal verbrand, op dezelfde dag van het jaar dat de eerste tempel werd verwoest (Tisha b'Av). Tenslotte werd het hele land Israël verwoest vanwege de Bar Kochba opstand in 132-135 na Christus.

De Romeise Jodenhater keizer Hadrianus verving in 135 na Christus, Judea dat toen al eeuwenlang onder deze naam bekend stond, door Palestina. Hij hoopte dat met deze daad de namen Israël en Judea volledig te kunnen uitwissen. De Perzen noemden deze provincie van hun grote rijk 'Jehoud' (Juda). Deze benaming werd overgenomen door alle heersers die daarna dit gebied veroverden. Van 1072 tot 1917 duidde men het gebied aan met "Het Heilige land". Zelfs de Ottomanen spraken gedurende hun vierhonderdjarige bezetting van het Heilige land. Heilig voor Joden, wel te verstaan. In 1917 noemden de Britten het in navolging van Hadrianus weer volledig ten onrechte Palestina. Om de Arabieren die in Palestina woonden 'Palestijn' te noemen, is een anachronisme. Er is nooit een Palestijnse staat geweest, nooit een Palestijnse taal, nooit een Palestijnse cultuur, nooit een Palestijnse hoofdstad of iets dergelijks. Wel is er dus ettelijke eeuwen een Joodse staat geweest in dat gebied. Daarna bleef het gebied eeuwenlang een troosteloos, grotendeels onbewoond gebied, waar niemand belangstelling voor had, maar dat diverse overheersers (indringers) kende.

Jeruzalem werd nooit de hoofdstad van een andere staat, maar kende vanaf de geboorte van Jezus Christus tot de twintigste eeuw diverse overheersers:

- De Romeinse tijd (63 v. Chr – 324 na Chr.), in deze tijd is Jezus de Messias geboren, en daarna Jeruzalem en Israël verwoest.
- De Byzantijnse periode (324-638), de periode van de christelijke keizers.
- De Islamitische periode (638-1099).
- De kruisvaardersperiode (1099-1187). Een roerige tijd met diverse kruistochten waarbij Joden en moslims worden afgeslacht.
- Saladin (islamitisch) verovert Jeruzalem in 1187, een roerige tijd, met van 1191-1291 de tweede kruisvaardersstaat.
- De Mammelukse periode (1250-1517). Egyptische Mammelukken (vrijgevochten slaven) veroveren de stad. De stadsmuren worden hersteld, en vele Islamitische bouwwerken gemaakt.
- De Ottomaanse periode (1517-1917), de "Turken". In 1529 en in 1683 stonden zij ook voor de poorten van Wenen.

Ondertussen werden de Joden verstrooid onder alle volken over de hele aarde, en werden zij afgeslacht door de kruisvaarders, waren er progroms, en werden zij verjaagd uit diverse landen, enz.

Het land na de verwoesting door de Romeinen

De tempel lag verwoest, de steden waren een puinhoop gemaakt, het land lag eeuwenlang woest en verlaten, op enkele Joodse gemeenschappen en Arabische dorpen na. De wereldberoemde schrijver Mark Twain schrijft in 1867: "We zagen op de hele route geen enkel plaatsje; 30 mijl iedere kant uit... Men kan 10 mijl ver rijden en nog geen 10 menselijke wezens ontmoeten... Nazareth is troosteloos... Jericho een vergane ruïne... Bethlehem en Bethanië zijn in hun armoede een vernedering... onbewoond door ieder levend wezen... Een troosteloos land, waarvan de bodem rijk genoeg zou zijn, maar volledig is overgegeven aan het onkruid. Een grote zwijgende, treurige vlakte. We zagen geen enkel menselijk wezen op de hele route. Bijna nergens stond een struik of een boom. Zelfs de olijfbos en de cactus, deze standvastige vrienden van een waardeloze bodem hebben het land bijna volledig verlaten." Ook de grote Britse cartograaf Arthur Penrhyn Stanley beschrijft in 1881 Judea in soortelijke bewoordingen.

Het land werd algemeen beschouwd als zuid Syrië (deel van het Ottomaanse Rijk). Het land was na de eeuwen durende diaspora in handen gekomen van de Arabische grootgrondbezitters in Damascus en andere Arabische steden. De Joden hebben hun land gekocht van deze Arabische grootgrondbezitters, en soms wel meerdere keren betaald. Tijdens en voor de Tweede Wereld Oorlog waren er wel mensen die het stempel 'Palestijn' in hun paspoort hadden: dat waren Joden!

Al de eeuwen van ballingschap hebben er Joden in Palestina gewoond, in afwisselende aantallen, die toe en afnamen, al naar gelang de vreemde overheersers. En al die eeuwen zag iedere Jood die leefde in het land zichzelf als de "huisbewaarder" en "zaakwaarnemer" van het land. In Palestina werd de Misjna opgeschreven en de Talmoed samengesteld, terwijl het volk het land bewerkte. Bronnen noemen 43 Joodse gemeenschappen in Palestina in de zesde eeuw. Omstreeks het jaar 1100 waren er minstens 50 Joodse gemeenschappen over het hele land verspreid, waaronder Jeruzalem, Tiberias, Ramleh, Asjkelon, Caesarea, en Gaza. Na een roerige tijd met Aziatische stammen en Mongoolse benden waarin de Jeruzalemse gemeente bijna helemaal werd uitgeroeid, vestigde deze zich opnieuw. Dit was het werk van de beroemde geleerde Rabbijn Mozes ben Nachman (Nachmanides of de RaMbaN) Vanaf de dag in 1267 dat Ramban zich in de stad vestigde, was er een hechte Joodse gemeenschap in de Oude Stad van Jeruzalem, totdat zij daaruit tijdelijk verdreven werden door het door de Britten geleide Arabische Legioen vanuit Trans Jordanië, bijna zevenhonderd jaar later. Bij het begin van de Ottomaanse overheersing in 1516 werden er dertig Joodse gemeenschappen geregistreerd. Tijdens een volkstelling in 1844 blijken er meer Joden dan moslims of christenen te wonen in Jeruzalem. Dit Jeruzalem is de ommuurde oude stad en had nog geen buitenwijken.

Het begin van de recente geschiedenis van Israël

De recente geschiedenis van Israël begint wanneer omstreeks 1860 de oorspronkelijke bewoners, de Joden, terug beginnen te komen. In 1878 werd de eerste landbouwgemeenschap in Petach Tikwa gevestigd (de "moeder van de nederzettingen"). Acht jaar daarvoor was de eerste moderne landbouwschool in Palestina geopend in Mikveh Yisrael, dicht bij Jaffo. De Joden maakten met veel arbeid en moeite het land weer vruchtbaar, en brachten economische welvaart in het gebied. Daardoor werden Arabieren uit de buurlanden aangetrokken, die gingen werken in de Joodse kibboetsen. Deze Arabieren, die er dus echt niet eeuwenlang woonden, gingen zich pas na de oorlog van 1967 'Palestijnen' noemen. Voor 1948 werden de Joodse bewoners 'Palestijnen' genoemd. De

Arabische bewoners wilden zich niet vereenzelvigen met deze naam. De Joodse Jerusalem Post heette voorheen de Palestine Post, het Joods filharmonisch orkest stond bekend onder de naam 'Palestine Philharmonic Orchestra'. De Arabische filosoof Azmi Bishara erkende: "Er bestaat helemaal geen Palestijnse volk, en er hebben in de geschiedenis nooit Arabische 'Palestijnen' geleefd.". Zelfs Arafat, een Egyptenaar geboren in Caïro, bekende dat het concept 'Palestijns volk' en het 'Palestijnse vaderland' in het leven was geroepen voor politieke doeleinden. In de VN-resoluties die werden opgesteld rond de vestiging van de staat Israël komt het begrip 'Palestijnse staat' dan ook niet voor. De minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid van Hamas in de Gazastrook, Fathi Hammad, zei op 23 maart 2012 op Al-Hekma TV: "Wij behoren tot het Arabische volk. De helft van ons zijn Egyptenaren en andere helft zijn Saoedi-Arabiërs.". Ook PLO topman Zahir Muhsein zei in 1977 dat er geen apart palestijns volk is.

Volkenrechtelijke ontwikkelingen

De laatste overheerser van het land Israël, het Ottomaanse Rijk, dat de kant van de Duitsers koos, werd verslagen in de Eerste Wereldoorlog (1914-1918). Op 9 december 1917 neemt Engeland (generaal Allenby) Jeruzalem in. Daarvoor, op 2 november 1917 aanvaardde Engeland de Balfour verklaring. In de Balfour verklaring staat o.a.: "Zijne Majesteits Regering staat welwillend tegenover de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het Joodse volk, en zal zijn beste krachten aanwenden de verwezenlijking van dit doel te bevorderen". De Balfour verklaring tast de rechten van bestaande niet-Joodse gemeenschappen in Palestina niet aan. Engeland verplichtte zich tot uitvoering van de Balfour verklaring, maar de verklaring was niet bindend voor andere volken.

De overwinnaars van de Eerste Wereldoorlog: Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Italië, Japan, veranderden de wereld. Deze toenmalige wereldmachten besloten de staat Israël weer op te richten in hun eigen land, en zijn er toen diverse verdragen gesloten:

- 28 juni 1919: Vrede van Versailles ten aanzien van Duitsland.
- 27 nov. 1919: Verdrag van Neuilly ten aanzien van Bulgarije.
- 4 juni 1920: Verdrag van Trianon ten aanzien van Hongarije.
- 10 aug. 1920: Vrede van Sèvres / 24 juli 1923: Vrede van Lausanne ten aanzien van het Ottomaanse Rijk / Turkije.

Deze verdragen werden algemeen aanvaard en erkend door de toenmalige landen in de wereld en door geen enkel land betwist: hiermee maakten ze deel uit van het internationaal volkerenrecht. De toenmalige geallieerden waren destijds het equivalent van de huidige Verenigde Naties.

Op 25 april 1920 waren de overwinnaars van de Eerste Wereldoorlog bijeen te San Remo. Besloten werd tot het instellen van een Mandaatregime voor Palestina onder supervisie van de Volkerenbond. De mandaathouder is verantwoordelijk om de Balfour verklaring van de Britse regering uit te voeren, die is aangenomen door de andere geallieerde machten, ten gunste van de vestiging in Palestina van een nationaal Joods tehuis. Aangezien de overwinnaars de macht hadden om internationaal volkerenrechtelijke beslissingen te nemen, behoorde de Balfour verklaring vanaf nu tot het internationaal volkerenrecht. Deze verklaring is opgenomen in het vredesverdrag van Sèvres (niet geratificeerd door Turkije). De opvolger van het Ottomaanse Rijk, Turkije, deed in het verdrag van Lausanne (24 juli 1923) afstand van haar rechten op Palestina. Israël is dus een staat gebaseerd op rechtsgeldige verdragen door de wereldmachten, deze verdragen zijn algemeen erkend door de landen in de toenmalige wereld verenigd in de Volkerenbond. De staat is opgericht op land waar

vroeger de staat Israël was, op land dat is gekocht door de Joden in het begin van de twintigste eeuw, op land waar nooit een Palestijnse staat was of 'Palestijnen' hebben gewoond.

Op 24 juli 1922 gaf de Volkerenbond aan de Britse regering het mandaat over Palestina, onder verwijzing naar de Balfour verklaring. De historische rechten van het Joodse volk op Palestina werden erkend, en de rechten tot heroprichting van hun nationaal tehuis in dat gebied. Dit Palestina, waar de Joden zich moesten vestigen op grond van de beslissing van de Volkerenbond, omvatte ook het huidige Jordanië en Judea en Samaria. Op 23 september 1922 stemde de Volkerenbond echter in met een memorandum van Groot-Britannië om het gebied ten oosten van de Jordaan uit te sluiten van Joodse immigratie, in strijd met het mandaat. Op 25 mei 1946 werd dit gebied onafhankelijk: het huidige Jordanië.

Al voor de Tweede Wereldoorlog werden de Joodse gemeenschappen in Judea en Samaria aangevallen door de Arabieren. In diverse steden verbrandden de Arabieren Joodse eigendommen en vermoorden Joden. Bekend is het bloedbad in Hebron op 23 en 24 augustus 1929, waarbij de Joden uit Hebron werden verdreven.

Na het begin van de opstand in 1936 van Arabieren die woonden in het mandaatgebied Palestina stelde het Britse mandaatsbestuur in augustus 1936 een onderzoekscommissie in onder voorzitterschap van William Peel. In juli 1937 stelde deze Commissie-Peel voor om Palestina te verdelen in een Joodse en een Arabische staat. Dit voorstel werd door de Arabieren en de Britse regering afgewezen. In februari 1939 werd in Londen de St. Jamesconferentie gehouden. Deze conferentie mislukte omdat de Arabieren de Joodse delegatie niet erkenden en niet met hen aan één tafel wilden zitten. Toen deze conferentie op 17 maart zonder enig resultaat werd beëindigd, besloot Groot-Brittannië eenzijdig haar beleid te bepalen met het MacDonal White Paper, een Brits overheidsdocument uit 1939 waarin de Britse politiek ten aanzien van het Britse Mandaatgebied Palestina werd bepaald. Het White Paper bestond uit drie onderdelen:

- Het idee van verdeling van Palestina in een Joods en een Arabisch deel werd verlaten. In 1949 zou Palestina zelfbestuur moeten krijgen waarin zowel Arabieren als Joden naar rato van hun aandeel in de bevolking vertegenwoordigd zouden moeten zijn.
- Het aantal Joden dat mocht immigreren werd beperkt tot 75.000: 10.000 per jaar voor de jaren 1940 tot en met 1944 en 25.000 extra voor de opvang van Joodse vluchtelingen. Na 1944 werd verdere immigratie afhankelijk gemaakt van de toestemming van de Arabische meerderheid van de bevolking.
- De mogelijkheden van aankoop van land door Joden werden sterk beperkt.

Het White Paper werd door het Britse Lagerhuis met 268 tegen 179 stemmen aangenomen. Met dit White Paper werd de mogelijkheid om nazi-Duitsland te ontvluchten grotendeels geblokkeerd, en de oprichting van een Joodse staat in het mandaatgebied verhinderd. Het White Paper was echter een beslissing van Groot-Brittannië, strijdig met de beslissing van de Volkerenbond ten aanzien van het mandaatgebied Palestina, en maakt geen deel uit van het internationaal volkenrecht.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog (1939-1945) werden ongeveer 6 miljoen Joden vermoord: de Shoah. Vreselijk! Het is echter niet de basis voor de staat Israël, de volkenrechtelijke basis volgens internationaal recht ligt in de verdragen en besluiten die genomen zijn na de Eerste Wereldoorlog. Een klein deel van de Joden kon naar Palestina vluchten. Deze Joodse vluchtelingen hadden het stempel 'Palestijn' in hun paspoort.

Op 29 november 1947 neemt de Algemene Vergadering van de VN resolutie 181 aan. Hierbij wordt het overgebleven gedeelte van het mandaatgebied Palestina, het land ten westen van de Jordaan, verdeeld in een Joodse en een Arabische staat. Deze resolutie doet het recht van Israël op het hele gebied van Palestina niet teniet:

- Volgens artikel 80 van het handvest van de VN worden bestaande rechten van staten of volken niet veranderd.
- Resoluties van de Algemene Vergadering van de VN zijn niet bindend.
- De Joden aanvaardden deze resolutie, maar de Arabieren verwierpen dit verdelingsplan, er is daarom op basis van deze resolutie geen verdrag gesloten dat bindend zou kunnen zijn.

Op 14 mei 1948 leest David Ben Goerion de Israëlische onafhankelijkheidsverklaring voor, en roept zo de staat Israël uit. De volgende dag werd Israël aangevallen door 5 Arabische landen: Egypte, Jordanië, Syrië, Libanon en Irak om te proberen met een geweldige overmacht Israël te vernietigen. In 1949 werd een wapenstilstand bereikt. De wapenstilstandslijnen van 3 april 1949 (Wapenstilstandsakkoord Israël-Jordanië) worden tegenwoordig ten onrechte grenzen genoemd, omdat ze tot aan 4 juni 1967 (aan de vooravond van de Zesdaagse Oorlog) als zodanig functioneerden. De juridische status van wapenstilstandslijnen en grenzen is echter heel anders! Er werden nooit onderhandelde internationaal grenzen vastgelegd. Het hele voormalige grondgebied van het Britse Mandaat (Jordanië inbegrepen) is daarom de facto betwist gebied. Volgens de Balfour Verklaring uit 1917, die de jure bevestigd werd in het Verdrag van San Remo uit 1920, werd het beheer van het hele voormalige mandaat toegewezen aan het Joodse Volk dat hierbij legaal en internationaal gemachtigd werd om er een soevereine staat op te richten, wat ook gebeurde op 15 mei 1948. Daarom zijn de zogeheten 'nederzettingen' in Judea en Samaria (ten onrechte de Westelijke Jordaanoever genoemd) en zelfs in Jordanië compleet legaal.

In 1948 vroegen de Arabische buurlanden aan de Arabische inwoners van het gebied te vertrekken, ze zouden Israël wel even vernietigen. Dit waren ongeveer 600000 Arabische 'vluchtelingen', die alles konden meenemen. Zij vertrokken vrijwillig. Het zijn nakomelingen van de Arabieren die in het begin van de twintigste eeuw in de Joodse kibboetsen gingen werken. Er werd een aparte vluchtelingenorganisatie van de VN voor opgericht, de UNRWA, om Israël voortdurend onder druk te houden. Er zijn vaker grote vluchtelingenstromen geweest, die werden opgevangen in de landen waar ze terecht kwamen. De zogeheten 'palestijnen' is de enige groep die kunstmatig in stand wordt gehouden. Bij geen enkele vluchtelingenstroom ter wereld wordt de tweede of derde generatie tot vluchteling gerekend, behalve bij de zogenaamde Palestijnse vluchtelingen.

In de Arabische buurlanden moesten ongeveer 700000 Joden vluchten voor hun leven, ze kwamen arm en berooid in Israël aan. De Joodse vluchtelingen werden opgenomen en volledig geïntegreerd in de nieuwe Joodse staat, ongeacht de enorme inspanning en kosten. Waarom wordt er nooit gesproken over compensatie voor de Joodse vluchtelingen?

Israël werd diverse keren aangevallen, en moest zich verdedigen, zoals in de volgende oorlogen:

- 1956 De Sinai oorlog (Suez crisis)
- 1967 De zesdaagse oorlog
- 1973 De Yom Kippur oorlog
- 1982 De Libanon oorlog

Na 1949 was de Gazastrook illegaal bezet door Egypte, deze bezetting is nooit erkend door de wereld. Na de defensieve zesdaagse oorlog in 1967 werd Gaza veroverd door Israël. Israël is geen bezetter toen zij het land heroverden. Israël bouwde daar bloeiende nederzettingen. In 2005 gaf Israël Gaza weg aan de 'palestijnen', en werden de nederzettingen en synagogen verwoest, en werd Gaza 'Judenrein'. Daarna werden vanuit Gaza ettelijke duizenden raketten afgeschoten op Israël.

Na 1949 was Judea, Samaria en Jeruzalem illegaal bezet door Jordanië, deze bezetting is nooit erkend door de wereld. In 1964 werd de PLO opgericht (de organisatie ter bevrijding van Palestina). De PLO bekommerde zich echter niet om de Jordaanse bezetting van Judea, Samaria en Jeruzalem, maar streefde en streeft de vernietiging van Israël na. Na de defensieve zesdaagse oorlog in 1967 was Judea, Samaria en Jeruzalem veroverd door Israël. Pas daarna probeert de PLO de regering te verkrijgen over Judea, Samaria en Jeruzalem. De PLO heeft daarna de term 'palestijns volk' geïntroduceerd, en de eeuwenoude termen Judea en Samaria zijn vervangen door 'westelijke Jordaanoever', alsof een oever kilometers breed is.

Het is absurd dat pro-Israël zou betekenen dat Judea en Samaria Judenrein zouden moeten worden (pakweg 500000 Joden weg), alsof de Joden in dat gebied geen burgerrechten zouden hebben, terwijl er eeuwenlang Joodse gemeenschappen zijn geweest, en alsof internationale volkenrechtelijke overeenkomsten er niet toe doen. Aanvallen op deze gemeenschappen is geen kwestie van het bestuur van Israël, ook voor de Tweede Wereldoorlog werden de Joden in dat gebied aangevallen. Bij de vredesakkoorden met Egypte en Jordanië en de verdragen met de PLO zijn de nederzettingen nooit een probleem geweest. Het is dwaasheid de nederzettingen een obstakel voor de vrede te noemen. De fantasie van de "twee Staten oplossing" ontkent de legale rechten van Israël op het gebied, en implementatie er van zou Israël opzadelen met onverdedigbare grenzen.

Jeruzalem, al sinds ongeveer 3000 jaar de eeuwenoude hoofdstad van Israël, de Oude Stad, werd in 1948-1949 veroverd en illegaal bezet door Jordanië, Opeens heet het dan 'Oost-Jeruzalem', maar het is gewoon het eeuwenoude Jeruzalem. Jordanië heeft er alle 57 synagogen verwoest, en de Joden werden uit hun huizen verdreven en moesten vluchten. In 1967 werd Jeruzalem door Israël heroverd. In 1980 werd Jeruzalem herenigd en is weer de eeuwige ondeelbare hoofdstad van Israël. Jeruzalem is nooit de hoofdstad van een ander land geweest, alhoewel de 'palestijnen' deze stad in bezit willen krijgen en elke herinnering aan de Joden in de stad willen vernietigen. Zou dit (Oost)-Jeruzalem, waar al de eeuwen door Joden hebben gewoond, nu opeens Palestijns zijn?

In 1993 werden de Oslo akkoorden gesloten, maar de Palestijnen hebben zich nooit aan één letter van de akkoorden gehouden. Anders hadden ze allang een staat gehad (ten koste van grond dat Israël toebehoort). Overigens wonen de Arabieren in Jeruzalem, Judea en Samaria vele malen liever in een Israëliische staat, dan in een Palestijnse staat.

Israël is de rechtmatige eigenaar van het land, gewaarborgd door Internationaal Recht (25 april San Remo conferentie, de besluiten hiervan werden overgenomen door de Volkerenbond). Israël is dus beslist geen bezettende macht, Israël is geen onderdrukker, Israël is geen apartsregime. Israël is een Joodse staat met Jeruzalem als hun hoofdstad, in hun eigen land. Recht en gerechtigheid is:

- Israël bouwt huizen in hun eigen hoofdstad Jeruzalem, en in hun eigen land Judea en Samaria, overeenkomstig de beslissingen genomen door de wereldmachten.
- Israël annexeert Judea en Samaria, want het land komt hun rechtmatig toe.

Het voorafgaande is een beknopte weergave van de geschiedenis. Onderstaande bronnen, boeken, websites en video's kunnen het beginpunt zijn voor een verdere verdieping.

Bronnen, boeken, websites en videos

Geciteerde bronnen

Artikel: "Continue Joodse aanwezigheid in het Heilige Land", Zwi Goldberg, Netanya, website:

<http://www.hetlichtdeslevens.nl/artikel/13continue.html>

Boek: "Terug van weggeweest", "van Rome naar Jeruzalem", Bart Repko, Uitgeverij Exchange, Aalsmeer, 2012.

Boeken

Enkele boeken met betrekking tot de geschiedenis zijn:

- "Israël: een staat ter discussie?", Dr. Matthijs de Blois, Uitgeverij Groen, Heerenveen, 2010.
- "De kern van de zaak", "Feiten en Achtergronden van het Arabisch-Israëliësch Conflict", Wim Kortenoeven, Uitgeverij Aspekt bv, Soesterberg, 2005.
- "Myths and Facts", "A Guide to the Arab-Israeli Conflict", Mitchell G. Bard, American-Israeli Cooperative Enterprise, 2006, <http://www.jewishvirtuallibrary.org>.
- "From Time Immemorial", "The origins of the Arab-Jewish conflict over Palestine", Joan Peters, JKAP Publications U.S.A., 1984.

Websites

Enkele links zijn:

<http://brabosh.com/>

<http://www.carolineglick.com/e/>

<http://jcpa.org/>

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Peace/jerutime.html>

<http://www.fuma.nl/index.php?fumaboven=1&fumalinks=4>

<http://www.aish.com/jw/me/48898917.html>

<http://likud.nl/2011/01/het-palestijnse-volk-bestaat-niet/>

Videos

Caroline Glick ten aanzien van Judea en Samaria:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=SxvWZqfVEys

Dr. Jacques P. Gauthier (expert in internationaal recht) over het recht op Jeruzalem:

<http://www.israpundit.com/archives/32368>

Danny Ayalon over:

- het vluchtelingenprobleem: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=g_3A6_qSBBQ
- Judea en Samaria: <http://www.youtube.com/watch?v=XGYxLWUKwWo&NR=1&feature=endscreen>
- het vredesproces: http://www.youtube.com/watch?NR=1&v=QAUbc_cbXo0&feature=fvwp

Diversen:

http://www.youtube.com/watch?v=63hTOaRu7h4&feature=player_embedded

<http://www.youtube.com/watch?v=qrp1uAvOi8I>

<http://www.youtube.com/watch?v=MTDPRtprKJQ>

<http://www.youtube.com/watch?v=LaOnWAF4xsA&NR=1&feature=endscreen>